

“SINIFTA BIRAKMAYA SON!”

Zeki Sarıhan tarafından yazıldı.

Çarşamba, 15 Şubat 2017 06:36 -

O tarihlerde ezbercilik eğitimimizin temel özelliği idi. Ders kitaplarındaki bilgileri, ya da öğretmenin yazdırdıklarını ezberleyebilenler ve yazılı ve sözlü sınavlarda doğru yanıtları hatırlayanlar iyi not alır ve sınıf geçerlerdi. İnsan belleği bütün bu yükü taşıyamayacağı için öğrenciler, sınavlardan önce bazı kopyalıklar hazırlayarak sınavda öğretmene göstermeden gizlice bunlara göz atarlar, hatta sıra üstüne ve kenarlarına incecik yazıyla sınavda çıkacağını tahmin ettikleri bazı bilgiler not ederlerdi. Kopyacılığın bir çeşidi de çalışkan yani ezberi iyi öğrencilerin yakınına oturarak ondan yardım istemektir.

Sınav, öğrenciler için korkulu bir düştü.

Bizim eğitim sistemimiz güya moderndi fakat uyguladığı yöntem, Ortaçağ'dan kalma ezber sistemiydi.

Türkiye'de her yıl yüz binlerce öğrenci sınavlarda ezberi iyi çalışmadığı için sınıfta kalıyordu. Sınıfta bırakmada, öğrenciler arasında bireysel farklar, devamsızlık, okul hayatına uyumsuzluk gibi etmenler de rol oynuyordu. Sınıfta kalma oranının yüzde 40'ı bulunduğu sınıflar görülüyordu. Bu öğrencilerden bir kısmı okuma umudunu kaybederek okulu bırakıyor, sınıf tekrarı yapanlar da ite kaka geçiyordu.

1974 yılında Mamak'tan çıkıp Fatsa Ortaokulu'na Türkçe öğretmeni olarak atandığımda bu sorun kafamda berraklaşmıştı. Kendim de daha önce dört yıllık meslek hayatımda öyle notu kıt bir öğretmen değildim. Fakat sorunun insafsız ve öğrencilere acımayan, merhametsiz bir öğretmen sorunu olmadığını, doğrudan doğruya eğitimin eleyiciliğe dayanan kötü bir özelliği olduğunu fark etmiştim.

“BİLMEYENİ DE Mİ GEÇİRECEĞİZ?”

O zaman “Sınıfta Bırakmaya Hayır” kampanyasını açtım. Buna ilk tepki zayıf bir ses tonuyla da olsa TÖB-DER'li arkadaşlardan geldi. “İyi ama bilenle bilmeyen bir tutulur mu? Bilmeyeni de mi geçireceğiz” diye itiraz ettiler. Fakat kısa zamanda ikna oldular. Bu konuyu TÖB-DER'in haftalık Haber Bülteni'nde yazmaya ve yaymaya başladık. Savunduğumuz gerekçeler şunlardı:

“Ders programları, ortalama bir öğrencinin kavrayacağı düzeyde hazırlanır. Eğer öğrenci bunları anlamıyor, yapamıyorsa suç onlarda değil, öğretmende, idarede, bakanlıktadır. Sınıfta kalması gereken öğrenciler değil, bunlardır.

İlkokul beş yıldır, bunu bazı öğrenciler için altı, yedi yıla çıkarmak doğru değildir. Ortaokul üç yıllıktır. Bunu bir veya iki yıl uzatmak yanlıştır. Her öğrencinin zekâ ve becerisi farklıdır. Bir kısmı daha çabuk kavrar, bir kısmı orta derecede kavrar, bir kısmı ise daha az başarılı olur. Eğitim sistemi bu farklılıkları hesaba katmalıdır. Derecelenmenin onların karnelerine ve diplomalarına orta, iyi ve pekiyi olarak yansımaları yeter.

Sınıfta kalan öğrencilerin, sınıf tekrarı yaparken kendisinden istenen bilgi ve becerileri edindikleri kuşkuludur.

Bir iki istisna olabilir? Bunlardan biri derse devam etmemiş olmak, ikincisi ise yazılılarda kâğıdını boş vermek.”

Bizim bu görüşlerimize okulun diğer öğretmenleri itiraz ettiler. Hep aynı gerekçe: “Bilmeyenleri de geçirecek miyiz yani?”

“BİLEMİYORSA ÖĞRET!”

Biz ise dedik ki: “Öğrenemiyorlarsa bu onların suçu değil, bizim suçumuzdur. Daha gayretli birer öğretmen olalım. Onların programları başarabilmesi için yeni önlemler alalım. Örneğin yatılı okullarda olduğu gibi okulda mütalaa saatleri yapalım. Akşamları açacağımız dersliklerde çalışsınlar, biz de başlarında bulunalım.”

Fotoğraf: Fatsa Ortaokulu 19 Mayıs 1975. Arkadaki öğretmenler soldan: Selahattin Özakin, Abdullah Gülbudak, Murat İmamoğlu, Zeki Sarıhan.

“SINIFTA BIRAKMAYA SON!”

Zeki Sarıhan tarafından yazıldı.

Çarşamba, 15 Şubat 2017 06:36 -

Oku I müdürü ve bazı öğretmenler buna karşı çıktılar. Mütalaalarda görev alamayacaklarını söylediler fakat bizim mütalaa saatleri koyma önerimize de karşı koyamadılar.

Akşamları, öğrenciler geliyor, ders çalışıyorlar, biz öğretmenler de onlara yardım ediyorduk. Bu kez, “Bizi öğrencilerle yalnız bırakmamak için” olsa gerek bu öğretmenler de mütalaalarda hazır bulundular. Öğretim yılı sonuna kadar bu uygulama devam etti. (Ders yılı sonunda beni Fatsa’dan sürdüler!)

Gün geçti, devran döndü, 15-20 yıl sonra Milli Eğitim Bakanlığı sınıfta kalma sorununu çözmek için adımlar attı. Onun gösterdiği gerekçe farklıydı ve bizim aklımıza gelmemişti: Sınıfta kalmalar o kadar çoktu ki, devlet onlar için öğretmen ve dersane yetiştiremiyordu! Öğrenci mevcudundaki bu şişkinliği azaltmak için sınıfta kalmak kalkmalıydı. Öyle de yaptı.

Hani geçmişe bakıyorum da –öğünmek gibi olmasın- bizim Fatsa da az değilmiş hani! Birçok şeyde ilki gerçekleştirmiş. Köylerde açık oturma yapmak, Türkiye’de ilk köy yürüyüşü, Yoksulluk Yürüyüşü, yöneticilerini öğretmenlerin seçmesi kampanyası... Dört yıl sonra Toplumcu Belediyecilik...